

Juraj Andrassy
Ružové okuliare II

Jediný prístroj, ktorý na sebe nosila väčšina ľudí do konca 20. storočia boli náramkové hodinky. Takmer tri desaťročia neskôr, nosí na sebe väčšina ľudí 'ružové okuliare', počítačové komunikačné zariadenie VRWV, ktoré zmiešava reálny svet s virtuálnou realitou generovanou počítačom. Ružové okuliare vytlačili z reálneho sveta všetky veci, ktoré slúžili len na sprostredkovanie informácie, napríklad: informačné tabule, reklamné tabule, dopravné značky, semaforey, obrazy, tapety, noviny, časopisy, rozhlas, prehrávače, televízia, video, počítačové monitory, telefóny, atď.

Od môjho precitnutia prešlo šesť mesiacov. Šesť mesiacov strávených spoznávaním budúcnosti, pardon, novej prítomnosti, v ktorej som sa ocitol vďaka 28 ročnej hibernácii. Napriek veľkému pokroku techniky, ktorý som aj mohol očakávať, sa spôsob života väčšiny ľudí veľmi nezmenil. Je zaujímavé, že zázraky vedy a techniky prechádzajú do bežného života vždy tak pomaly, že to už žiadne zázraky nie sú a očakávaný prelom v spôsobe života sa nekoná, lebo 'spôsob života' je silnejší a upraví 'technický zázrak' na svoju bežnú súčasť.

Ja, ako prišelec z 20. storočia, som musel odrazu pochopiť veci, na ktoré si ľudia tejto doby zvykali desaťročia. A tak sa stalo, že som mnohé veci pochopil hlbšie ako oni a paradoxne si teraz na živobytie zarábam práve pokročilým využívaním modernej techniky a možností, ktoré priniesla.

"Andy, prichádza pani Smithová. Je ohlásená na virtuálnu návštevu na 10:00. Očakávam inštrukcie." - oslovil ma hlas môjho VRWV, teda mojích ružových okuliarov. Je to komunikačný program, cez ktorý sa ružové okuliare ovládajú. Volám ho Brilky.

"OK Brilky. Až si presadnem do kresla, priprav kanceláriu a moju virtuálnu kópiu v odeve detektíva, a potom vpusť pani Smithovú!" - odpovedal som bezhlasne. VRWV rozlišuje impulzy tvárových nervov a nie hlas. Nie je potrebné ani otvárať ústa, stačí hovoriť v mysli.

Zdvihol som sa z pohovky v mojej obývačke a presadol som si do koženého kresla. Kým som sa pohodlne usadil, miestnosť nakrátko stmavla a po rozjasnení som sa aj s kreslom ocitol v mojej virtuálnej detektívnej kancelárii. Pri jej tvorbe som sa inšpiroval filmovými detektívkami z 50. rokov 20. storočia.

"Dobrý deň, pán Neuman!" - virtuálna kópia pani Smithovej virtuálne vstúpila do virtuálnej miestnosti.

Pani Smithová potrebovala získať dôkaz, že ju manžel podvádza, a tak ma pred dvoma dňami virtuálne navštívila.

"Brilky, pusť procedúru 'Ponúknutie stoličky'."

"OK, Andy. Ideme." Skutočným telom naďalej sedím v kresle, ale očami vnímam, že sa dvíham a idem k stoličke na opačnej strane stola.

"Vitajte pani Smithová a posaďte sa." - ponúka jej moje virtuálne telo stoličku. Reálna pani Smithová asi u seba doma sedí celý čas ako riadi svoju virtuálnu kópiu na tejto virtuálnej návšteve, ale patrí sa usadiť aj virtuálnu kópiu.

"Brilky, telo naspäť do reálneho zobrazovania!" - prikazujem, aby som bol opäť 'vo svojej koži'.

"Máte dôkaz?" - pýta sa pani Smithová netrpezlivo.

"Áno mám. Analyzoval som pohyb vášho manžela niekoľko dní dozadu. Ako východiskové miesta som použil váš dom a firmu. Sledoval som potom jeho cesty

použitím všetkých verejne prístupných záznamov: satelit, mestské kamery, záznamy z obchodných domov, reštaurácií a podobne. Išlo to ľahko."

"Dobre, dobre, ukážte mi to už." - moja klientka troška stráca trpezlivosť.

"OK. Chcel by som zmeniť scénu. Pôjdeme na virtuálnu prechádzku."

"Brilky, ideme do scény pripravenej v zložke Neverný manžel Smith. Virtuálne telo do režimu chôdza." - zadávam bezhlasné príkazy.

"Môžeme?" - pýtam sa pani Smithovej, ktorá sa už postavila.

Ovládať svoju virtuálnu kópiu, je ako ovládať bábku. Chce to určitý zvyk a tréning. Spomínam si na niekoľko 'trapasov', keď môj sprievodca zmenil virtuálnu scénu a ja som nebol pripravený.

Miestnosť stmavla a po rozjasnení stoja naše virtuálne kópie na ulici pred hotelom. Virtuálna scéna je generovaná podľa záznamov z popoludnia. Okolo prechádzajú ľudia.

"Brilky, vyhýbaj ma tým ľuďom automaticky." - zapínam špeciálny režim. Pohyb tela v režime chôdza riadim pohybom pravej ruky, podobne ako sa ovláda divadelná bábka a pohyb môjho skutočného tela sa na virtuálnu kópiu prenáša len od krku vyššie, teda pohyby hlavou a mimika. Žiaľ do virtuálnej reality nemožno prenášať skutočnú chôdzu, lebo skutočný priestor končí po štyroch metroch a ešte by som cestou vrazil do pohovky alebo stolíka.

Na scénu prichádza pán Smith. Samozrejme nás nevidí, lebo on je na zázname a my sa len prizeráme. Vojde do hotela a my ho nasledujeme. Kývne recepcnému a ide k schodom. Sledujeme ho na prvé poschodie, kde vojde do jednej z izieb.

"Nech sa páči." - pozriem na pani Smithovú a kývnem hlavou na dvere. Chvíľu zaváha a potom vstúpi. Jej manžel je tam a pozerá na prichádzajúcich. Na posteli sedí mladá žena.

"Brilky, stopni scénu." Scéna zmrzne a zdá sa že zmrzla aj pani Smithová. Potom sa pomaly otočí ku mne.

"Fascinujúce predstavenie. Zaslúžite si prémii. Kto je tá osoba? Tá, tá ..."

"Slečna Linda Johnsonová. Je to nejaká manažérka, neviem kde sa s ňou váš manžel zoznámil, ale môžem to zistiť. Bude to však trvať dlhšie a stáť viac."

"Nie, to je zbytočné. Bude táto šou stačiť pre rozvodový súd." - pani Smithová má, zdá sa, opäť chladnú hlavu.

"Nie, na súde sa bude musieť prezentovať záznam priamo z databázy hotela."

"Teraz ste to stopli, nemá to pokračovanie?" - pýta sa pani Smithová, asi v nádeji na pikantnú scénu.

"Žiaľ nie, tento pohľad je len od hotelového sluhu, od ktorého som kúpil záznam z jeho VRWV, lebo monitorovanie izby bolo vypnuté. Ak dovoľíte, vrátíme sa do kancelárie."

"Áno, dobre." - súhlasí zamyslene.

"Brilky, späť na scénu kancelárie a reálne telo." - zmením bezhlasným príkazom virtuálnu scénu. a ovládanie virtuálneho tela.

"Ale ten pohľad od sluhu sa nebude dať predložiť na súde?" - prináša pani Smithová výsledok svojich myšlienkových pochodov.

"Asi nie, ale postačí záznam z chodby hotela. Vidno tam ako prišli, odišli a ešte aj krátky pohľad medzi dvere, keď sluha vošiel a vyšiel."

"Nevymažú medzitým v hoteli ten záznam?"

"Nie, ovládací softvér im to nemožňuje, lebo to nedovoľuje zákon."

"Dobre, tu sú vaše peniaze. Je to dost?." - položí na stôl niekoľko virtuálnych bankoviek. Aj toto je spôsob bezhotovostnej platby.

"Viac ako by som pýtal, ďakujem." S tou prémieu to myslela vážne, oplatí sa urobiť kvalitnú prezentáciu svojej práce.

"Môj advokát sa s vami spojí a vypýta si potrebné údaje. Dovidenia." - odchádza.

"Brilky. Realitu! A skontroluj ten prevod peňazí!"

"Áno Andy. Všetko OK."

Virtuálna kancelária stmavnutím zmizla a ja som opäť sám sebou v mojej skutočnej obývačke.